

FOTO: Marie Fransson

"Gud har alltid funnits där som en fast punkt. Tro handlar för mig om tillit och i mitt liv har Gud alltid visat sig trofast och pålitlig"

Linda Waldén

TEXT: Linda Waldén // FOTO: Marie Fransson

Jag har alltid trott på Gud. Alltid. All tid. Men jag vill ha mer. Jag vill ha mer Gud. Jag vill förstå, jag vill uppleva, känna, veta. Jag sitter inte inne med alla svar, men jag letar, funderar och söker ständigt efter mer Gud. Jag är en Gudsletare.

Jag kommer från ett hem där man inte talade så mycket om Gud. Mamma läste Viktor Rydbergs "Tomten" på julafton istället för julevangeliet, men jag har alltid haft en stark och självklar gudstro och min relation till Gud har kommit inifrån mig själv. Som barn saknade jag ord – då fanns bara en känsla, ett ordlöst samtal med en varm och ljus kraft. Det

samtalet har fortsatt hela livet.

Jag ser min tro som en gåva, en bonus eller som en vinst i ett lotteri. En del människor får kämpa och brottas med livet för att hitta sin tro, en del har fått den som en gåva – ungefär som att somliga är bra på att baka och andra är bra på att bygga hus. Min övertygelse är, att jag har fått min tro för att kunna förmedla den vidare, kunna visa på Gud och hoppet när andra har svårt att tro.

Under en period i mitt liv så försökte jag begripa Gud. Jag tänkte att det fanns ett svar, en lösning – jag trodde det fanns en nyckel eller en kod till att förstå Gud fullt ut. Jag ville "bli klar" med Gud, bocka av och gå vidare med alla svaren. Man kan säga att jag inledde en tjat-offensiv mot Gud. Jag bad om uppenbarelser, jag läste om andras omvälvande gudsmöten och var avundsjuk på de som levtt ett liv i sus och dus för

att plötsligt, en dag möta Jesus på vägen. Kunde inte det också få hända mig? Kunde jag inte bara få se ett tydligt tecken? Åtminstone en liten brinnande buske?

Efter en tid av frustration landade vissheten i mitt hjärta. Gud är den som känner mig inifrån och ut. Gud vet vad jag behöver. Då kanske inte jag ska försöka styra hur Gud ska vägleda mig? Jag hittade ett lugn i att inte förstå allt. Det finns ett bibelord som jag lutar mig emot:

"Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi ses ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig."

1 Korintierbrevet 13:12

Det verkar vara Guds mening att vi inte ska få alla svaren medan vi lever på jorden.

Jag har en stark hemkänsla i kyrkan som har med gudsnärvaro och helighet att göra. Det kan man hitta på många olika platser men kyrkan är mitt hem. Jag hittar hela tiden nya hemligheter i bibeltexterna, i psalmerna och nya tilltal i bönen. När vi firar gudstjänst tillsammans får jag ofta en glimt av Gud. Det kan vara när jag möter någons blick eller när vår kantor spelar ett speciellt musikstycke. Att samlas i kyrkan; gamla och unga, troende och tvivlare, med en gemensam längtan – att få möta Gud. Det är stort.

Jag möter många människor i både glädje och sorg. Samtalen, tystnaden, skratten och tårarna ger mig kraft. Jag tror att Gud är närvarande på ett sär-

skilt sätt när människor möts utan några fasader eller roller. Jesus säger:

*"Jag är vägen, sanningen och livet.
Ingen kommer till Fadern utom
genom mig."*

Johannes 14:6

Om vi försöker leva efter de orden – att det är Guds vägar vi ska gå, i sanning – då kan vi möta Gud när vi minst av allt anar det. I vår granne, arbetskamrat eller i en främling på gatan.

Jag tänker ofta att jag står på en liten plätt av lugn och ljus. Gud är mitt fasta golv. Då kan det storma rejält runtomkring mig och hittills har min plätt aldrig rubbats. Trots att livet har rasat, jag har

stått inför tillsynes lösliga problem och motgångar så har Gud alltid funnits där som en fast punkt. Tro handlar för mig om tillit och i mitt liv har Gud alltid visat sig trofast och pålitlig trots att jag ibland blivit överraskad och förvånad över de vägar som mitt liv tagit.

Jag gillar att krångla med bibeltexter, onskans problem och funderingar kring vad som händer efter döden. Tron måste hålla för att granskas hårt och ifrågasättas. Men trots att jag ibland inte förstår Guds vägar så har jag alltid landat i Gud och litat på att han tar hand om allt. Det kanske inte blir på det sättet jag har tänkt och önskar, men Gud har en plan för varje människa. Jag vill leva efter den.